

Nič več ne čuje Tička, kaj se je potem zgodilo, pri tej misli obstane.  
»Ta mama je bila majhna, manjša ko sem jaz... In potem tista luknjica  
v pručki in ledenomrzli, beli sneg, ki leze skoznjo do majhne, prezeble  
mame!«

Tički je čudno, tako čudno ob tej misli. Pri Tičkinem srčku nekaj sedi,  
tišči na srček in teži, pa spet odneha in požgečká, da Tička ne ve, ali ji  
gre na smeh ali na jok...

Ta luknjica v pručki!

Janko Samec:

## Polh.

*Polh - nergač*

*v črni suknji pa brez hlač —  
sredi luknje prede, gode  
in premištja, kaj še bode:*

*->Predem dan za dnevno veselo,  
da bo sukno bolj debelo.  
Kadar burja v noč zabrije,  
s srežem mi noge pokrije,  
ko pritisne pri mraz,  
pa pritekkel k vam bom v vas.*

*Bomo se pri peči greli,  
D noč skoz okno kukali,  
pa veselo kaj zapeli  
in koruzo smiikali.*

*Dk ... o, da ... zares!«,*

*Polh - nergač*

*v črni suknji pa brez hlač —  
sredi luknje gode, prede,  
drugim daje dobre zglede:*

*Če pri škornjih kaj je zrito,  
Dzemi šilo in kopijo,  
da se palec ne prikaže  
in se z blatom ne umaže! —*

*Če obroč pri sodu počí,  
brž si novega naroči,  
da se vinčece kipeče  
ti po kleti ne izteče!*

*Stóri vse o pravem času,  
pa boš mož povsod na glasu!*

*Dà ... o, dk ... zaresli*